

VOOR HETTE LAAT IS

Christi Daugherty bij Boekerij:

De echomoorden
Voor het te laat is

Christi Daugherty

VOOR HET TE LAAT IS

Drie mannen hielden van haar. Nu is ze dood.

ISBN 978-90-225-8250-3
ISBN 978-94-023-1363-5 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *A Beautiful Corpse*
Vertaling: David Orthel
Omslagontwerp: Bürosüd
Omslagbeeld: © Peter Zelei & Karina Vegas / Getty Images & Arcangel Images
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2019 Christi Daugherty
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor alle vermoorde vrouwen die op pagina zes terechtkomen

1

‘Bal acht in de hoekpocket.’

Harper McClain stond gebogen over het poolbiljart en keek uit over het weidse groene laken. De keu lag glad en koel in haar handen. Ze had vanavond vier van Bonnies supersterke margarita’s gehad, maar haar greep was vast.

Er bestond een fijnzinnig, vluchtig punt tussen net te veel en net te weinig alcohol, waar haar vaardigheid op de pooltafel op haar hoogtepunt was. Dat punt had ze nu bereikt.

Ze ademde langzaam uit en stootte. De witte bal schoot recht vooruit tegen de acht, die richting pocket rolde. Geen twijfel mogelijk – de bal raakte de gladde houten rand van de tafel slechts licht en viel als een baksteen.

‘Yes!’ zei Harper, een gebalde vuist in de lucht. ‘Drie keer op rij.’

Maar de witte bal lag nog niet stil.

Harper liet haar hand zakken en bleef tegen de tafel geleund staan.

‘Nee, nee, nee,’ smeekte ze.

Terwijl ze wanhopig toekeek, rolde de witte bal als een braaf hondje achter de acht aan.

‘Kom op, witje,’ riep Bonnie vleiend aan de andere kant van het biljart. ‘Mama heeft nieuwe schoenen nodig.’

Aan de rand van de pocket beefde de bal een ogenblik lang, alsof hij zich nog bedacht, en verdween toen met een beslissend klotsend geluid in de ingewanden van de tafel. Game over.

‘Dat werd tijd.’ Bonnie hief haar keu boven haar hoofd. ‘De overwinning is aan mij.’

Harper wierp haar een woedende blik toe. ‘Heb je nou de hele avond staan wachten tot je dat kon zeggen?’

‘Ja, absoluut.’ Bonnie had geen medelijden.

Het was al vreselijk laat. Behalve zij was er niemand meer in de Library. Naomi, die samen met Bonnie de late dienst had gedraaid, had een uur geleden de bar afgenomen met een sopje en was naar huis gegaan.

Alle lampen in het rommelige café waren nog aan en verlichtten de gehavende boeken die de vele planken vulden, al sinds de lang vervlogen dagen dat hier een waarachtige boekhandel was gevestigd. Er konden met gemak zestig mensen in, maar nu alleen zij er waren, was het prettig toeven in het café – in zekere zin was het er zelfs gezellig. Uit de jukebox klonk Tom Waits, die een ongelukkige liefde bezong.

Ondanks het late uur had Harper geen haast om weg te komen. Haar huis was op loopafstand. Maar thuis wachtten haar alleen een kat, een fles whisky en een hoop nare herinneringen. En daarmee had ze recent al genoeg tijd doorgebracht.

‘Revanche?’ Ze keek Bonnie hoopvol aan. ‘Wie wint krijgt de pot?’

Bonnie zette haar keu tegen een bordje waarop BOEKEN + BIER = LEVEN stond en liep om de pooltafel heen. Blauwe en blonde lokken glansden in het licht terwijl ze haar hand uitstak.

‘De verliezer betaalt,’ zei ze, en ze voegde eraan toe: ‘Overigens heb ik geen kleingeld meer.’

Harper viste de laatste munten uit haar broekzak. ‘Ik dacht dat barpersoneel altijd kleingeld had,’ foeterde ze.

‘Slim barpersoneel heeft zijn kleingeld geloosd voor het tegen jou gaat poolen,’ zei Bonnie.

Er viel een ogenblik stilte terwijl de jukebox van plaat wisselde. Precies op dat moment schrokken ze allebei op van het schrille geluid van Harpers telefoon.

Harper greep het apparaat van de tafel naast haar en keek op het scherm.

‘Momentje,’ zei ze. ‘t Is Miles.’

Miles Jackson was de misdaadfotograaf van de *Savannah Daily*

News. Zonder een goede reden zou hij op dit tijdstip niet meer aan de telefoon hangen.

‘Vertel,’ zei Harper, bij wijze van groet.

‘We moeten de stad in. Er is een moord gepleegd in River Street.’

‘Dat meen je niet.’ Harper liet haar keu op het poolbiljart vallen. ‘Ben je daar al?’

‘Ik zet nu mijn auto weg. Alle agenten van de stad lopen hier rond, geloof ik.’

Miles had zijn telefoon op luidspreker gezet; op de achtergrond hoorde ze het gerommel van de motor en het doordringende gekraak van zijn politiestickers. Een schok voer door haar lichaam.

‘Ben op weg.’ Ze beëindigde het gesprek zonder dag te zeggen.

Bonnie keek haar nieuwsgierig aan.

‘Moet weg,’ zei Harper, en ze pakte haar tas. ‘Er is net iemand vermoord in River Street.’

Bonnie’s mond viel open. ‘In River Street? Dat meen je niet!’

‘Dat zei ik ook.’ Harper pakte haar notitieblok en haar scanner en zette koers naar de deur terwijl ze bij zichzelf berekende hoeveel tijd het haar zou kosten om ter plaatse te zijn. ‘Als het een toerist is, gaat de burgemeester over de rooie.’

River Street was het toeristische centrum en het veiligste deel van de stad. Tot nu toe.

Bonnie rende op Harper toe.

‘Geef me twee tellen om af te sluiten,’ zei ze. ‘Ik ga met je mee.’

Harper draaide zich om. ‘Wil jij mee naar een plaats delict?’

De muziek was weer begonnen.

‘Jij hebt vier margarita’s in je mik, schat,’ zei Bonnie. ‘En die waren behoorlijk sterk. Jij mag niet rijden. Ik heb maar twee bier-tjes gehad.’

Ze trok achter de bar een verborgen luikje open en haalde een paar schakelaars om. Binnen een paar ogenblikken viel de muziek stil en gingen een voor een de lichten uit, tot alleen de rode gloed van het EXIT-bordje overbleef.

Bonnie pakte haar sleutels en kwam op een holletje naar Harper toe. In de plotselinge stilte klakten de hakken van haar cowboylaarzen op de betonnen vloer; haar korte rok zwaaide om haar dijen.

Harper was er nog steeds niet van overtuigd dat dit zo'n goed idee was.

'Je weet dat er een dooie ligt, hè?'

Bonnie haalde haar schouders op, draaide de sleutel in het slot en trok de deur open. Stomende zuidelijke nachtlucht stroomde naar binnen.

'Ik ben een grote meid. Ik kan ertegen.' Ze keek over haar schouder.

Harper wist dat discussie zinloos was. Die blik kende ze al sinds ze allebei zes jaar oud waren.

'Laten we maar gaan dan.'

River Street was een smalle, met kinderkopjes geplaveide straat die liep van de oude werven en pakhuizen, die vroeger ten dienste hadden gestaan van de windjammers die op Europa voeren, naar het brede, donkere water van de Savannah River.

Het was de meest gefotografeerde straat van de stad, en over een paar uur zou die straat stampvol zijn met mensen op weg naar hun werk, toeristen en touringcars. Nu was het er nagenoeg uitgestorven.

De meeste cafés waren om twee uur 's nachts dichtgegaan, en vanwege de hittegolf waar de stad onder zuchtte had iedereen die anders bij de rivier was blijven hangen zo snel mogelijk een ruimte met airconditioning opgezocht.

Bonnie slalomde haar roze pick-uptruck, op de achterkant waarvan in felgeel MAVIS was geschilderd, een vrije parkeerplaats in en zette de motor af.

Een eindje verderop bij de oever zagen ze blauwe zwaailichten.

Van het gezicht alleen al begon Harpers hart sneller te kloppen. Het was bijna drie uur in de ochtend. Op dit uur zouden de plaatselijke tv-kanalen niemand paraat hebben. Dit kon wel eens haar exclusieve scoop zijn.

'Kom op,' zei ze tegen Bonnie. Toen gooide ze het portier open en sprong uit de auto.

Toen haar voeten het trottoir raakten, gaf de kogelwond in haar schouder een scherpe waarschuwing af. Ze kneep haar ogen dicht van de pijn en legde haar hand op het litteken.

Het was meer dan een jaar geleden dat ze was neergeschoten. De wond bezorgde haar zelden last; gewoonlijk gebeurde het alleen bij een weersomslag.

‘Nu ben je een wandelende barometer,’ had de chirurg joviaal opgemerkt bij een van haar controlebezoeken. ‘Van nu af aan kun jij zeggen of het gaat regenen.’

‘Niet echt de superkracht waarop ik had gehoopt,’ had ze geantwoord.

Stiekem was ze wel blij dat de pijn er nog steeds was. Ze had de wond opgelopen toen ze haar mentor, voormalig hoofdresearcheur Robert Smith, als moordenaar ontmaskerde. Nu diende de pijn als geheugensteuntje: vertrouw niet zomaar iedereen.

Bonnie ontging de gepijnigde uitdrukking op Harpers gezicht. Ze keek naar de politieauto’s.

‘Verdomme zeg. Het is echt precies midden in het centrum. Spanky’s is geen twee blokken verderop.’

Spanky’s Bar was populair onder toeristen. Als de moord een paar uur eerder was gepleegd, hadden honderden mensen erbij betrokken kunnen raken.

Harper had dat ook al bedacht. Ze moest eropaf.

‘Kom op.’

Half rennend liepen ze een steil pad af naar de rivier. Het was geplaveid met kinderkopjes. Eerder op de avond had het geregend en Harper had moeite overeind te blijven op de gladde, rondgesletten keitjes.

Aan de waterkant was het donker en de wind die van de rivier kwam baande zich een koele weg door de vochtigheid.

Gewoonlijk meed Harper River Street. Er waren vrijwel alleen maar toeristenfuiken en ze kon zich niet herinneren dat er ooit een interessante misdaad was gepleegd.

Tussen twee lantaarnpalen was afzetlint gespannen dat de straat afslot. De zwaailichten verlichtten de jolige vlaggen van de gesloten cafés en winkels, waarvan de rolluiken waren neergelaten.

Harper nam het tafereel in ogenschouw. De straat was vol surveillancewagens, maar nergens leek een busje met het logo van een plaatselijk tv-station te bekennen.

Nou Miles, superbedankt dat je vannacht naar de scanner bent blijven luisteren.

Zo'n dertig meter voorbij het afzetlint stond een groepje uniform-agenten en rechercheurs in burger. Ze stonden allemaal te kijken naar iets op de grond; iets wat Harper zelf niet kon zien.

'Hé, daar staat Miles.' Bonnie wees naar de overkant.

De fotograaf stond in zijn eentje bij het afzetlint. Toen hij haar hoorde praten, draaide hij zich om en wenkte hen naar zich toe.

Zoals altijd zag hij er keurig uit in een pantalon en een button-downoverhemd. Het leek alsof hij deze misdaad had zien aankomen.

'Kijk kijk,' zei hij, terwijl ze naast hem kwamen staan. 'Twee voor de prijs van één, vannacht? Ik heb mijn coupon niet uitgeknipt.'

'Hoi Miles,' zei Bonnie stralend. 'Leuk je hier op een plaats delict tegen te komen.'

'De nacht is vol verrassingen,' zei Miles instemmend.

'Wat hebben we gemist?' vroeg Harper, met een gebaar naar de menigte agenten. 'Is er al een ID? Is het een toerist?'

'Niemand wil iets vertellen,' zei hij. 'En de straat was al afgezet toen ik hier aankwam. Op de radio was het stil. Ik hoorde alleen wat blabla over de schouwarts. Zo wist ik dat er iets aan de hand was. Anders had ik nu lekker thuisgezet.'

'Heb je Baxter al gebeld?' vroeg Harper.

Hij schudde zijn hoofd.

'We hebben haar nog niet genoeg te vertellen.'

Bonnie luisterde wel, maar zei niets. Ze fronste haar smalle wenkbrouwen terwijl ze naar de agenten stond te kijken. Die schenen met zaklampen naar iets wat op de keien lag.

Harper werkte nu acht jaar voor de krant; voor zover ze wist, was dit de eerste keer dat ze Bonnie meenam naar een plaats delict. Dit was niet Bonnies wereld. Ze was kunstenares – van het barwerk betaalde ze de verf. Moord was niet haar ding.

Daar moest je Harper voor hebben.

Zij was misdaadverslaggever geweest vanaf de dag dat ze als student gesjeesd was en stage was gaan lopen bij de *Savannah Daily*

News. Ze was toen twintig. Sindsdien had ze haar nachten besteed aan onderzoek naar de ernstigste misdaden van de stad. Voor een bezoekje aan een plaats delict draaide ze haar hand niet om, en haar maag ook niet.

Als ze naar een lijk stond te kijken, zag ze alleen de woorden waarmee ze het moest beschrijven.

Verderop viel het groepje agenten uiteen. Harper kneep haar ogen tot spleetjes en zag een kleine vrouw in een donker pak op haar hurken zitten.

‘Heeft Daltrey de leiding?’ Ze wierp Miles een snelle blik toe.

‘Daar ziet het naar uit.’ Hij hief zijn camera, nam een foto op de bonnefooi en nam even tijd om de foto op het scherm te bekijken.

Het was geen ontzettend slecht bericht. Daltrey was niet de makkelijkste rechercheur in de omgang, maar onmogelijk was ze evenmin.

Hoe dan ook waren ze geen van allen nog erg makkelijk in de omgang.

De stilte werd verbroken door een rommelend geluid; ze draaiden zich allemaal om en zagen een wit busje op het lint af rijden; op de zijkant stond ‘Technische recherche’. De banden stuiterden licht op de keien.

De lichtbundel uit de kille, felle koplampen zwaaide langs het clubje rechercheurs. Het tafereel deed denken aan een filmset.

Alle drie tegelijk zagen ze nu het lichaam. De jonge vrouw lag uitgespreid op haar rug op de ongelijke keitjes. Ze droeg een donker T-shirt en een rok tot op de knie.

Van waar ze stond kon Harper haar gezicht niet zien, maar één ding was zeker: dit was geen afrekening tussen bendes.

Miles tilde zijn camera op en nam snel een reeks foto’s.

Harper ging op haar tenen staan om meer te kunnen zien. De vrouw op de grond kwam haar bekend voor.

Naast haar maakte Bonnie een verstikt, geschrokken geluid.

‘Niet naar het lichaam kijken,’ zei Harper.

Maar Bonnie luisterde niet. In plaats daarvan boog ze zich zo ver naar voren tegen het afzetlint dat het strak kwam te staan.

Een van de uniformagenten scheen afkeurend naar haar met zijn zaklamp.

‘Hé daar. Stapje naar achteren.’

Harper draaide zich om naar Bonnie om te vragen wat ze wel dacht dat ze deed. Het laatste wat ze kon gebruiken was dat Bonnie de agenten ergerde. De verstandhouding was al gespannen genoeg.

Maar het verwijt stakte.

Bonnie was spierwit geworden.

‘O god nee, Harper,’ zei ze, en ze staaarde naar het lichaam op straat. ‘Volgens mij is dat Naomi.’

2

Voor Harper kon zeggen dat ze zich vergiste – dat móést wel, het sloeg nergens op en ze konden het lichaam van hieraf niet goed zien – sneed de agent haar de pas af.

‘Zei u dat u het slachtoffer kent?’ Hij hief zijn zaklamp en scheen Bonnie in haar gezicht. Haar pupillen krompen ineen tot speldenknopjes.

‘Ik dacht... Misschien...’ Haar stem was onvast. ‘Heeft... heeft ze net zo’n T-shirt aan als ik?’

De agent scheen op haar zwarte T-shirt, waarop *THE LIBRARY: FROM BEER TO ETERNITY* stond.

Hij was jong. Ze deelden altijd de jonkies in bij de nachtdienst. En hij had nog niet geleerd te verbergen wat hij dacht; Harper zag de waarheid in zijn gezicht.

Ze tuurde weer naar het lichaam verderop.

Was dat echt Naomi? Dat kón toch niet?

Ze werkte pas een paar maanden in het café, maar Harper kende haar al goed genoeg om te weten dat ze geen voor de hand liggend slachtoffer was. Naomi was een verlegen boekenwurmpje dat zich verre hield van de korte rokjes waaraan Bonnie de voorkeur gaf. Tegen de talrijke kunststudenten die het café bezochten, met hun felgekleurde haar en eclecticische kleding, stak ze tamelijk conservatief af. Op haar manier viel ze op. Bovendien was ze een bloedmooie meid – hoge jukbeenderen, ogen als van een kat, een volmaakt figuur.

Ze leek juist niet de aandacht te willen trekken, maar Naomi was iedereen opgevallen.

Wie zou nou zo'n meisje vermoorden?

'Blijf hier,' beval de agent, en hij ging met de lichtbundel over hun gezicht. 'Alle drie.'

Hij draaide zich om en rende naar het groepje rechercheurs.

Twee tellen later maakte de rechercheur die Harper al eerder had opgemerkt zich los van de groep aan de voet van de trap en kwam samen met de agent op hen toe lopen.

Ze had een donkere huid, was ongeveer veertig jaar oud en niet langer dan één meter zestig. Ze droeg een eenvoudig pak en een witte bloes. Haar haar was kort, rechttoe rechtaan. Ze dook met atletisch gemak onder het lint door.

'Wie van u denkt dat het slachtoffer een bekende is?'

Rechercheur Julie Daltrey kwam meteen ter zake. Aan haar stem kon je meteen horen: geen flauwekul. Haar blik gleed over Harpers gezicht; uit niets bleek dat ze elkaar al jaren kenden. Dat ze hadden zitten roddelen en grappen hadden zitten maken over plaatsen delict zoals deze.

Aarzelend stak Bonnie haar hand op. 'Ik.'

Harper keek toe. Daltrey nam Bonnies blauwgestreepte paardenstaart, minirok en zwart café-T-shirt in zich op.

'Wat is uw naam, alstublieft?'

'Bonnie Larson,' zei ze, na een minieme pauze.

Daltrey schreef het in haar blocnote.

'Wie denkt u dat dit is?' vroeg Daltrey, en ze gebaarde met de blocnote naar het lichaam op de grond.

Bonnie slikte en balde haar vuisten.

'Ik... ik dacht... ik bedoel, ik denk Naomi.' Haar stem nam af tot een fluistering. 'Naomi Scott.'

Daltrey was al heel lang bij de politie. Aan haar gezicht was niets te zien terwijl ze verder schreef. Toen sloeg ze haar ogen weer op en keek Bonnie aan.

'Wat kunt u me over Naomi Scott vertellen?'

Bonnie knipperde met haar ogen. 'Ik weet niet...'

'Alles wat u maar over haar weet,' moedigde de rechercheur haar aan. 'Wie ze is, waar ze werkt, hoe oud ze is.'

'Ze werkt bij ons in The Library,' zei Bonnie onzeker. 'We zijn

barpersoneel. Overdag zit ze op school. Ze studeert rechten.'

Daltrey schreef iets op.

'Alstublieft,' zei Bonnie, met haperende stem. 'Zeg me dat zij het niet is.'

De rechercheur liet een korte stilte vallen, alsof ze overwoog wat ze zou zeggen. Maar toen ze verder praatte, bracht ze het nieuws snel en zonder omhaal.

'Het spijt me. Uit het identiteitsbewijs dat het slachtoffer bij zich had blijkt dat ze Naomi Scott is.'

'O god, nee,' zei Bonnie gesmoord, alsof ze een klap had gekregen. Ze wankelde. Haar blauwe ogen liepen vol met tranen.

'Ze kan toch niet dood zijn,' zei ze smekend, en ze keek beurte- lings naar de rechercheur en naar Harper. 'Ze had gewerkt van- avond. Alles was oké met haar. Ze was pas vierentwintig. Wat is er dan gebeurd?'

Daltrey keek Harper strak aan.

'Dit is off the record, duidelijk?'

Harper knikte, hoewel ze in haar hoofd al notities maakte van alles wat er was gezegd.

Daltrey wendde zich weer naar Bonnie.

'Ze is doodgeschoten.' Haar stem klonk bijna vriendelijk. 'Kunt u me nog meer over haar vertellen dat kan verklaren waarom ie- mand dit zou doen? Heeft ze u gezegd dat ze bang was voor ie- mand? Had ze problemen, voor zover u weet? Drugs?'

Maar Bonnie was met stomheid geslagen – verkeerde in een soort shock.

Ze schudde haar hoofd. 'Ik weet het niet. Ik denk het niet.'

De tranen liepen haar over de wangen. 'Ik moet haar vader bel- len.'

'Daar zorgen wij voor,' zei Daltrey vlug.

Ze draaide zich weer naar Harper. 'Kende jij het slachtoffer ook?'

'Zijdelings. Ik heb haar vanavond in het café gezien. Haar dienst was ongeveer een uur geleden afgelopen. Ze zei dat ze naar huis ging.'

'Woonde ze in River Street?' vroeg Daltrey.

Harper schudde haar hoofd. 'Ik denk het niet.'

De rechercheur klapte haar blocnote dicht en keek op haar horloge. 'Oké. Jullie zullen allebei mee moeten naar het bureau voor het afleggen van een verklaring.'

Harper zakte in.

'Mogen we later komen?' vroeg ze. 'Ik moet mijn stukje schrijven. En ik kan u toch nauwelijks wijzer maken...'

'Jouw stukje is niet van belang,' onderbrak Daltrey haar. 'Er is een móórd gepleegd, McClain. Of je begeeft je onmiddellijk op eigen kracht naar het politiebureau, of ik zorg zelf dat je daarnaartoe wordt gebracht. Is dat duidelijk?'

Discussiëren had geen zin.

'We gaan nu naar het bureau,' zei Harper sip.

'Dan zie ik jullie daar,' zei Daltrey.

Ze dook onder het afzetlint door en liep terug naar het lichaam.

Toen ze weg was, draaide Harper zich om naar Miles.

'Heb je alles gehoord?'

Hij knikte. Er lag bezorgdheid in zijn blik. 'Moet ik Baxter bellen?'

Harper liet een lange zucht ontsnappen. Het laatste wat ze wilde was dat hij de redacteur stadszaken wakker zou bellen en haar zou vertellen dat Harper niet op de plaats delict van een moord midden in het toeristisch centrum was, omdat gebleken was dat Harper het slachtoffer een uur eerder nog had gesproken.

Maar dat was precies wat hij moest doen.

'Ja-a.' Ze wreef haar voorhoofd. De vier glazen tequila die ze had gedronken verdichtten zich langzaam tot een gezellige lichte hoofdpijn.

'Dit gaat ze niet leuk vinden,' waarschuwde Miles. 'Als ze erachter komt dat je weg bent gegaan, krijg je op je lazer.'

Maar Harper had Bonnie bij de arm genomen en was al op weg naar de auto. Ze wierp hem haar reactie over haar schouder toe:

'Zijn we dan anders gewend?'

Toen ze tien minuten later de hal van het politiebureau van Savannah binnenkwamen, blies de airconditioning een arctisch briesje in Harpers rug. Ze huiverde.

De receptionist die deze nacht dienst had, Dwayne Josephs, keek van Bonnie naar Harper en terug.

‘Is er iets aan de hand, Harper?’ vroeg hij, en hij kwam uit zijn stoel toen hij Bonnies rode gezicht en gezwollen ogen in de gaten kreeg. ‘Is Bonnie gewond?’

Harper kende Dwayne al sinds haar twaalfde. Hij was een van de agenten die haar onder hun hoede hadden genomen na de moord op haar moeder.

Vandaag de dag was hij een van de weinige agenten die ze nog als haar vrienden beschouwde.

De rest had haar buitengesloten en vond dat ze de politie had verraden door Smith’ misdaad aan het licht te brengen.

Het afgelopen jaar was één lange aaneenschakeling geweest van schouderophalen en de rug toekeren. Van telefoontjes die begonnen met het noemen van haar naam en een tel later al werden beëindigd. Van aangehouden worden wegens kleine verkeersovertredingen waarvan ze wist dat ze ze niet had begaan.

Dus was ze steeds weer dankbaar dat Dwayne haar hartelijk begroette.

‘Nee, ze is niet gewond,’ stelde Harper hem gerust. ‘Heb je al gehoord wat er in River Street is gebeurd?’

‘Schietspartij?’

Ze knikte. ‘Ze kent het slachtoffer. Daltrey heeft ons gevraagd een verklaring te komen afleggen.’

Zijn uitdrukking werd somber. ‘Dat spijt me oprecht. Wat naar.’

Terwijl Harper Bonnie naar een harde plastic stoel bracht, verdween Dwayne achter de balie en kwam twee tellen later weer tevoorschijn met een kartonnen bekertje.

‘Alsjeblieft, drink wat water,’ zei hij tegen Bonnie. ‘Dat kun je vast gebruiken.’

Ze nam het bekertje verslagen van hem aan. ‘Dank je, Dwayne.’

‘Rechercheur Daltrey zal zo wel komen,’ zei hij, met een kneepje in haar arm.

Maar daarin vergiste hij zich.

Harper en Bonnie zaten langer dan een half uur in de ijskoude hal te wachten.

Af en toe werd de stilte verbroken door het zoemen van Harpers telefoon, wanneer Miles haar cryptische berichten stuurde vanaf de plaats delict:

Bron agent: tas niet aangeraakt maar telefoon ontbreekt.

Toen ze dat las, fronste Harper haar wenkbrauwen. Naomi was toch niet om haar telefoon vermoord?

Ze tikte snel een antwoord:

En haar portemonnee/geld?

Ze keek strak naar haar telefoon en wachtte ongeduldig op zijn antwoord.

Het zat haar ongelooflijk dwars dat ze nu niet bij hem was. Ze zou zo veel hebben kunnen doen in plaats van hier te zitten niksen.

Maar toen haar telefoon weer zoemde, was het niet met het antwoord dat ze verwachtte:

Baxter gezegd dat je slachtoffer kende – nu in alle staten. Dat je om negen uur op kantoor moet zijn.

Harper stak haar telefoon weer in haar zak – met meer kracht dan nodig.

Toen er buiten een surveillancewagen stopte, draaide ze haar hoofd om om te zien of Daltrey was aangekomen. Twee agenten in uniform stapten uit en leidden een verdachte naar achteren voor ondervraging.

Tegen de tijd dat Daltrey eindelijk door de kogelvrije glazen deur binnen kwam lopen, lagen ze half te slapen. Bonnie had zich opgekruld in de plastic stoel en lag met haar hoofd op Harpers schouder.

Het was bijna vier uur in de ochtend. De nacht leek nu eindeloos lang te duren.

‘Sorry dat jullie moesten wachten,’ zei de rechercheur kordaat. ‘Kom maar mee.’

Ze stonden langzaam op, met pijnlijke spieren van de harde stoelen.

Bonnies ogen waren opgezwollen en haar wangen waren vlekkelig van het huilen. In deze officiële wereld was ze zo volstrekt niet op haar plaats, met haar turquoise haar en haar cowboylaarzen, dat Harper een steek in haar hart voelde.

Dwayne drukte op een knopje achter de balie en de beveiligde deur ging met een snerpende zoemtoon open.

Aan de lange gang naar achteren lag een reeks kantoren – hier werd het echte werk van het bureau verricht. Overdag liepen rechercheurs, telefonisten van de alarmcentrale en uniformagenten elkaar hier voor de voeten. Op dit uur was het er duister en doodstil.

‘Deze kant graag.’

Daltreys stem galmde door de gang terwijl ze hun vooring en rechts afsloeg. Ze liepen een aantal deuren voorbij voor ze bij de goede kamer aankwamen.

Ze knipte het licht aan en zette haar tas naast een metalen klapstoel.

‘Gaat u zitten, dames,’ zei ze met een kort glimlachje.

De kamer was klein en er waren geen ramen. Er stonden alleen een gehavende houten tafel en vier stoelen. Een smalle spiegel glom kil aan een van de muren.

Daltrey wachtte tot ze tegenover haar waren gaan zitten. In het onbarmhartige licht van de tl-buizen viel het Harper op dat de lange nacht ook Daltrey was aan te zien. Ze had wallen onder haar ogen en de vochtige buitenlucht had een lichte glans op haar huid achtergelaten.

‘Dit hoeft niet lang te duren,’ zei ze, en ze pakte een schrijfblok en een balpen uit haar tas. ‘Ik wil graag in jullie eigen woorden horen wat er vannacht is gebeurd. Wat jullie indruk van het slachtoffer is.’

Harper wist dat ze niet veel zou hoeven zeggen. Ze wist alleen dat Naomi drie uur geleden nog had geleefd – klein, in beslag genomen door haar werk, met een ernstige uitdrukking op haar hartvormige gezicht terwijl ze de bar van The Library stond te poetsen

met een doek, haar bewegingen snel en boos. Ze had nauwelijks notitie van Harper genomen toen die was aangeschoven, en Harper had haar ook geen aandacht geschonken. Zij had zich op haar eigen problemen geconcentreerd. En op de margarita met ijs die Bonnie voor haar had neergezet.

Daltrey knikte naar Bonnie. ‘U eerst, juffrouw Larson. Ik begrijp dat u haar het beste kende.’

Bonnie wierp haar een onzekere blik toe.

‘Ik weet niet wat ik moet zeggen...’

‘Alles wat u hebt opgemerkt kan ons behulpzaam zijn,’ moedigde Daltrey haar aan. ‘Begin bij het begin. Hoe gedroeg ze zich vanavond? Was ze vrolijk? Verdrietig? Bang? Gebeurde er iets vreemds tijdens haar dienst?’

Bonnie vlocht haar vingers ineen en legde ze op tafel. Dacht na.

‘Nou,’ zei ze behoedzaam. ‘Het grootste deel van de avond leek met haar alles in orde. Gewoon, zoals altijd.’

Daltrey hield haar hoofd scheef.

‘U zegt “het grootste deel van de avond”. Wat bedoelt u daarmee?’

‘Tegen één uur werd ze gebeld op haar mobieltje,’ legde Bonnie uit. ‘En daarna leek ze... ik weet het niet. Bang, misschien? Opgewonden. Ze vroeg of ze eerder weg mocht. Het was niet erg druk, dus zei ik dat dat goed was. Ze maakte de boel schoon en ging weg vlak nadat Harper binnenkwam.’

Daltrey maakte snel aantekeningen. ‘Ze zei niet waarom?’

Bonnie schudde haar hoofd. ‘Ik nam aan dat het iets met haar vriendje of haar vader te maken had.’ Ze liet een korte stilte vallen en zei toen: ‘Haar vader en zij zijn heel goed met elkaar. Af en toe kwam hij haar ophalen van haar werk.’

Daltrey wierp haar een scherpe blik toe. ‘Weet u hoe haar vader heet?’

‘Jerrod Scott.’

‘Was hij er vanavond ook?’

‘Weet ik niet,’ gaf Bonnie toe. ‘Tegen die tijd stond ik alleen achter de bar. Als hij haar kwam ophalen, is hij niet binnengekomen.’

‘Maar u zei wel dat ze een bange indruk maakte,’ zei Daltrey. ‘Waarom denkt u dat?’

Bonnie was even stil.

‘De rest van de avond had ze wel grappes lopen maken, was ze min of meer ontspannen. Maar na dat telefoontje... Het is moeilijk uit te leggen. Ze leek gespannen. Ze was er niet helemaal bij. Alsof ze slecht nieuws had gekregen.’

Onverwacht sprongen de tranen haar weer in de ogen. ‘Als ik had geweten dat ze in moeilijkheden zat, had ik iets kunnen doen. Kunnen helpen.’

Daltrey maakte aantekeningen terwijl Bonnie weer tot zichzelf kwam.

Ze heeft een goede techniek, dacht Harper goedkeurend. Vlot, maar niet bot.

Toen Bonnie weer aanspreekbaar was, ging de rechercheur verder.

‘Het spijt me dat ik u veel vragen moet stellen. Ik weet dat het een lange nacht is geweest. Maar ik ben u zeer dankbaar voor uw hulp, mevrouw Larson.’

Bonnie knikte bevestig.

‘Goed...’ De rechercheur bekeek haar aantekeningen. ‘U had het over een vriendje. Hebt u hem vanavond nog gezien?’

Bonnie schudde haar hoofd. ‘Ik geloof niet dat hij nog in het café is geweest. Als hij haar kwam ophalen, nam hij meestal iets te drinken en wachtte hij tot ze klaar was.’ Ze liet een korte stilte vallen. ‘En volgens mij hadden ze even pauze genomen.’

Harper zag de belangstelling in Daltreys ogen opflitsen.

‘Hoe heet haar vriendje?’

‘Wilson,’ zei Bonnie. ‘Wilson Shepherd.’

Ze gaf de naam bereidwillig, ervan overtuigd dat ze een bijdrage leverde. Harper had zo het idee dat Bonnie niet zo enthousiast was geweest als ze wist waarom de rechercheur de vraag stelde.

Daltrey vroeg of ze de naam kon spellen en toen Bonnie dat had gedaan, zei ze: ‘Pardon, hoe laat ging Naomi vannacht ook alweer weg uit het café?’

‘Even na enen,’ zei Bonnie. ‘Ik weet niet precies hoe laat...’

‘Ik wel,’ zei Harper, haar onderbrekend.

Daltrey wierp haar een staalharde blik toe.

‘O?’ zei ze. ‘Hoe dat zo?’

‘Ik keek toevallig op de klok boven de bar toen ze wegging,’ zei Harper. ‘Ik zag dat het half twee was en ik dacht bij mezelf dat dat vroeg was voor haar doen. Gewoonlijk sluit Bonnie het café niet in haar eentje af.’

‘Er horen altijd twee man personeel in het café te zijn,’ legde Bonnie uit, voordat Daltrey ernaar kon vragen. ‘Uit veiligheids-overwegingen. Maar omdat Harper er was, leek het me geen probleem.’

Nadat ze dat had opgeschreven, zei Daltrey: ‘Als dat klopt, verliet ze het café in College Row om half twee en werd ze een half uur later doodgeschoten in River Street. Heeft een van jullie enig idee wat ze daar gedaan kan hebben?’

De tranen sprongen Bonnie weer in de ogen. Ze schudde sprake-loos haar hoofd.

‘Geen idee,’ zei Harper.

‘Had ze met haar vriendje afgesproken?’ opperde Daltrey.

‘Haar vriendje woont in Garden City.’ Bonnie veegde een traan weg. ‘Naomi woont in 32nd Street. Dat is allebei kilometers van het centrum.’

Daltreys telefoon zoemde. Ze pakte hem op en keek op het scherm.

‘Oké dan. Dat is het dan voor nu, dames.’ Ze schoof haar stoel abrupt naar achteren en stond op. ‘Geef Dwayne jullie telefoonnummer. Hij zal jullie het mijne geven. Bel me als je aan iets denkt dat nu niet ter sprake is gekomen. Ik bel jullie als ik nog vragen heb.’

Ze bracht hen terug naar de receptie. Volkomen van de kaart liep Bonnie de kamer uit, maar Harper bleef even hangen bij Daltrey, die het licht in de kamer uitdeed.

‘Werd Naomi beroofd? En als dat niet is gebeurd, waar is haar telefoon dan? We weten dat ze die bij zich had toen ze nog in het café was.’

Daltrey keek haar strak aan met een kille blik. ‘Ik begrijp niet